

Lucija Jelić

„U meni“

Završni rad na preddiplomskom studiju Kiparstva
Akademija likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu

2018./2019.

Uvijek mi je valjda nekako prirodno dolazilo da većinu ideja likovno izrazim kroz žensko tijelo. Ipak je to nešto što poznajem, a na kraju krajeva, te ideje su ipak preslike priča nas samih, želimo li se voditi onom mišlju da se u stvaranju poznaje da li je nešto iskreno, a samim time i vrijedno. Na kraju krajeva, ova skulptura, to sam ja. Vodeći se istom tom iskrenošću, ideje su izranjale kao figurativni prikazi s porukama i promišljanjima, koja se grade, svakodnevno nadopunjavaju i s vremenom postaju izraženija. Radeći ljudsko tijelo prošla sam fazu kopiranja istog, neophodnu za savladavanje likovnih elemenata, bazu u shvaćanju prostora, kompozicije, forme i strukture, uvijek pritom istražujući emociju, kroz geste i poze. Značenje iza prikaza ženskog tijela u umjetnosti često je ostajalo samo na ljepoti tijela, koje je kasnije izloženo i promatrano na postamentu ili platnu, na isti način na koje je tijelo žene izloženo i u zbilji. Ipak, prikaz tijela motiv je koji ne može zastarijeti. Kako negirati kost, mišić, kožu, pokret, disanje... Isto je sa stvarima koje nalazimo u ljepotama prirode. Svi ćemo zastati pred zalaskom sunca, crvenim oblakom u kojem smo prepoznali neki oblik, pod svodom guste šume, snagom vjetra ili jednostavno gledati u more satima, uvijek s jednakom pažnjom. Gledamo nešto što je živo. Možda upravo to treba imati na pameti u stvaranju. Ono što ja istražujem kroz prikaze ženskog tijela jesu proživljene emocije i težnje, ono što zaista osjećam i zaista živim. Otvara se intima, osjećamo se izloženima, postaje sasvim svejedno stoji li moja skulptura na postamentu ili ja sama.

Razvijajući formu od mimesisa, naglašavanja poze, interpretacije kroz razne materijale i potenciranja emocije, došlo je je i do ovog torza, kao svojevrsnog nastavka na prijašnje interpretacije ženskog tijela. Skulpturi su prethodili crteži, trodimenzionalne skice i misli, da bi se na kraju formirala u drvu lipe. Drvo - materijal koji je prirodan i koji ima bogat rječnik, koji ima svoju energiju, ali lako može prenijeti i našu. Kada ga osjetimo, ono postane medij koji se oblikuje prema onome što u njega unosimo, kroz ono vizualno ali i taktilno, oblikujemo volumen koji kasnije govori kroz svijetlo i sjenu, ono može prelaziti iz nježnog u grubo, iz sirovog u gotovo ljudsku toplinu. Kroz proces stvaranja ideje, a kasnije i prebacivanja iste u drvo utiskujemo vlastitu energiju u materijal. Rezultat nikad nije potpuna kopija prvotne skice. Možemo inzistirati na kopiranju, ali nešto uvijek upozorava da ne budemo slijepi na ono što se događa kroz proces rada. Svaki materijal ima svoje zakone. I svaki materijal nam kroz proces obrade prirodno daje rješenja. Čini mi se da čovjek do boljih ne može ni doći. Zato ih pokušavam prepoznati, potencirati, ali možda i stati na vrijeme da prirodna ljepota koju smo načeli, ne bi pod našom rukom na kraju i nestala.

Djelo je zamišljeno da bude naglašenog pokreta, te da se s linijom koja ga rastvara u prsima, cijeli gornji dio otvori, a razigrane obrisne linije doprinesu dinamičnosti cijele figure. Ono što sam htijela jest da ova figura bude čista, ogoljena i istinita. Kroz žensko tijelo prikazan je jaki osjećaj, osjećaj otvaranja, izlaženja duše. Trag paranja prsa može podsijetiti na kakav ožiljak, bol, ali i na oslobađanje. Pokazati nutrinu, biti ranjiv, izložiti se bez kalkuliranja, jer tada smo slobodni. Ali na kraju... Nisu samo važne moje riječi, važno je i što ona postaje, sada kada živi.

Postoje stvari koje su vječne. I ovom nametnutom sivilu neljudskog, instant svijetu u kojemu ništa ne mora trajati, svedenom na kvantitetu i panično odbrojavanje vremena, lijepo je pružiti otpor, pokazati da imamo vremena za uložiti u jedan komad drveta, pokazati da smo živi i da se negdje ipak zavukao ljudski dodir i spontanost stvaranja.